

Вълкът и седемте козлета

Народна приказка

Обработка: Елена Димитрова

Живяла някога една стара коза. Тя имала седем козлета, много игриви и палави. Обичала ги, както всяка майка обича децата си. Всеки ден излизала в гората да се напаса с трева. Повикала козлетата край себе си и им рекла:

- Мили деца, аз отивам в гората за храна. Внимавайте много да не ви излъже Вълкът и да влезе в дома ни.
- Ме-е-е! Добре, мамо! - обещаха козлетата.

А най-голямото попитало:

- Защо да не влезе?
- Влезе ли тук, ще изяде всички ви! Този злодей често се преобразява, но вие внимавайте много.
- И как да го познаем? – попитало второто козле.
- Ще го познаете по дрезгавия глас и по черните му крака.

Козлетата отвърнали в един глас:

- Върви в гората, мила майко, и не се тревожи! Ме-е-е!

А най-малкото козле допълнило, за да успокои още повече майка си:

- Ние ще се пазим и няма да отваряме на Вълка!

Старата коза тръгнала спокойно към гората. Вълкът, обаче, който дебнел наблизо, дочул разговора на козлетата и майка им и си рекъл:

- Оха...Ето случай за мен да си похапна крехко месце...Ау-у-у!

Станало около обяд и на вратата на къщичката на козлетата се почукало:

- Отворете, мили деца! Аз съм майка ви. Нося ви вкусно мляко и прясна тревичка – казал Вълкът нетърпеливо.

Козлетата познали Вълка по дрезгавия глас:

- Олеле...Това е Вълкът! Ме-е-е!

А най-голямото козле извикало смело:

- Няма да отворим, ти не си нашата майка.

Другите добавили:

- Ти не си нашата майка! Ме-е-е!

Първото козле продължило:

- Тя има тънък и приятен глас, а твоят глас е дрезгав и неприятен. Нали, братчета и сестрички?

Другите добавили:

- Да, дрезгав и неприятен!
- Ти си Вълкът, който иска да ни изяде! – заключило най-голямото козле - върви си, няма да ти отворим!
- Няма да ти отворим! - викнали и другите козлета окуражени.

Разбрал Вълкът, че няма да ги излъже лесно:

- Много знаете вие, ама ще видим кой-кого!

И той отишъл при бакалина:

- Хей, бакалино, продаваш ли тебешир?
- Добър ден, Г-не...Всичко продавам: лютеница и тетрадки, сирене и шапки, моливи и папки...
- Аз искам тебешир!
- Тебеширът вече не е на мода!
- Ще ми трябва да пиша с него по черната дъска. За училище... - излъгал Вълкът.
- По черната дъска, значи...Имах тука един останал тебешир...А, ето го! Дай пет пари и го вземай!
- А пет шамара не искаш ли? –казал Вълкът и замахнал. После грабнал тебешира без да плати нищо и го глътнал пред очите на смаяния бакалин.

Тогава гласът му веднага станал тънък.

- Довиждане, бакалино! – казал той с тънкия си гласец, за да го изпробва.

После се върнал, почукал на вратата на къщата на козлетата и рекъл с променения си глас:

- Отворете, мили деца! Аз съм вашата майка. Нося ви вкусно мляко и прясна тревичка.

Най-голямото козле се сетило да попита:

- Като ти е тънък гласът, изпей ни песничката, с която нашата майка ни приспива!

Вълкът нямало какво да прави и започнал да пее някаква измислена от него песничка:

- Луната спи...Луната спи-и-и!
- Не е тази, не е тази!- викали в един глас козлетата.

Тогава най-малкото се навело и погледнало под вратата. Имало тесен процеп, през който се виждали черните крака на вълка. То веднага извикало:

- Виждам големи черни крака!

Най-голямото козле рекло силно:

- Няма да отворим, нашата майка няма черни крака, а бели. Ти си Вълкът и искаш да ни изядеш. Ме-е-е!

Другите също се развикали смело:

- Нашата майка няма черни крака, а бели! Ме-е-е!
- Много знаете вие, ама ще видим кой-кого! - ядосал се Вълкът още повече.

Изтичал той при хлебаря и му рекъл:

- Хлебарю, много ме болят краката, намажи ги с тесто.
- Щом искаш, ще намажа лапите ти с тесто. – казал Хлебарят и намазал лапите му с тесто.

После Вълкът му рекъл:

- Я, ми посипи лапите с бяло брашно!

Досетил се хлебарят, че Вълкът иска да измами някого:

- За какво ти е пък сега бяло брашно? Нали искаше тесто , за да ти мине болката? Нещо, не ти е чиста работата на тебе, Вълчо... Лъжеш ме! Май, нищо не те боли!

Но Вълкът ревнол:

- Не сториш ли каквото ти казах, ще те изям.

Хлебарят се уплашил и посипал лапите му с бяло брашно:

- Добре, добре, дай си лапите!

Вълкът отишъл за трети път пред къщичката на козата, почукал на вратата и започнал пак да нарежда с преправен глас:

- Отворете, деца мои! Аз съм милата ви майчица. Върнах се от гората и ви нося прясна тревичка и вкусно млечице.

Най-голямото козле викнало:

- Покажи ни първо краката си, за да се уверим, че си нашата мила майчица.

Вълкът сложил задните си лапи на прозореца.

- Я,я,я...Вижте, наистина е с бяла лапа! - извикало второто козле.
- Вярно, че е бяла! - казало третото козле.
- И двете лапи са бели! – добавило четвъртото козле.
- А другите две лапи?...Покажи си и предните лапи, моля!- поискало петото козле.

Вълкът си подал и набрашнените предни лапи и казал жално:

- Ето, деца мои, всичките ми лапи са бели! Видяхте ли? Отваряйте, сега, че ми тежи торбата...
- Наистина, всички лапи на мама са бели!- радостно извикало шестото козле.
- Можем да отворим! Хайде! Да отворим вратата на мама! - обадило се седмото, най-малкото от козлетата.

И козлетата отключили вратата... Ала, кой влязъл при тях? Вълкът!

- Олеле-е-е... Вълкът!..Помо-о-ощ! - викали изплашените козлета и бягали из къщата.
- Сега ще ви намеря всичките! Едно по едно ще ви изгълтам - заканил се гладният вълк - Я, да види батко Вълк къде са скрили седемте козлета...Май ще си поиграем на криеница...Ку-ку...Опа!

Вълкът започнал да обикаля из цялата стая. Така намирал по едно козле:

- Ето го първото...и второто...опа, третото...четвъртото...после...тука е и петото, и шестото...Мирно, всички, чакайте да ви преброя...Шест! А къде ли е седмото?

Вълкът не намерил само най-малкото, седмото козле, защото то се било скрило в кутията на стенния часовник.

- Ох, много съм гладен, после ще го търся и него...А сега вие, шестте, марш отатък да ви ям за следобедна закуска! Хайде, по-живо! – заповядал Вълкът.

Като се нахранил, той едва се добрал до големия стол, легнал върху него и заспал. Най-малкото козле бързо излязло от кутията на стенния часовник и се затичало към гората. Намерило майка си, която тъкмо се прибирала към дома. Прегърнало я и й казало разплакано:

- Мамо, голямо нещастие ни сполетя.
- Какво се е случило?- попитала Козата много разтревожена.
- Вълкът изяде братчетата и сестричките ми. Лапите му бяха бели и ние помислихме, че си ти и отворихме вратата на къщата.

Старата коза била съкрушена от мъка, но се съвзела и казала:

- Олеле...Бързо, да потърсим ловците! Само те могат да ни помогнат!

Ловците, като разбрали каква е работата, веднага се отзовали на молбата на съкрушената майка коза и тръгнали към къщичката. Ах, какво заварили там!

Вратата зеела широко отворена, масата, столовете и пейките били прекатурени, мивката се търкаляла строшена на пода, а завивките и възглавниците били свлечени от леглото. Видели на стола и заспалия вълк.

- Вижте, вижте- казала Старата коза- Коремът на Вълка е издут като планина и вътре нещо мърда.

Най-опитният ловец предположил:

- Сигурно мърдат вашите шест козлета...

- Значи са живи!- извикала Козата.

- Ние ще ги измъкнем! Ей сега, не се тревожете! - добавил вторият ловец.

- Отдръпнете се!- казал първият ловецът и извадил ножа си. Той бавно и внимателно разпрал корема на вълка. Едно по едно козлетата изкачали от вълчия търбух и тичали при майка си.

- Откога те търся, Вълчо, за да те прогоня от гората, че много злини правиш. Марш оттука! Ама-ха! Козленца ще яде!

- Да не сме те видели повече! Ама-ха! Козленца ще яде! – извикал и вторият ловец.

Вълкът хукнал да бяга. Той толкова се изплашил, че сигурно още бяга през девет планини в десета...

Старата коза прегърнала спасените си рожби и се обърнала към ловците:

- Благодаря ви, добри хора! Без вас моите скъпи рожби нямаше да бъдат спасени! - и тя се разплакала от умиление.

- Ние сме доволни, че успяхме да дойдем навреме и да извадим козлетата от корема на Вълка- отговорили ловците.

Козлетата радостно тичали около ловците и майка си и викали едно през друго:

- Ме-е-е! Благодарим на ловците! Благодарим ти и на тебе, мило братче. Ти си истински герой!

А най-голямото козле се обърнало към майка си и казало:

- Мила мамо, обещаваме, че винаги ще те слушаме. Ще внимаваме, няма да вярваме на всекиго и ще се научим да различаваме лъжата от истината. Нали, братчета и сестрички?
- Ще се научим! Ме-е-е!

Всички дружно пели и се веселили, защото вече го нямало страшният вълк, който да ги лъже и яде. Сигурно още продължават да се веселят.

Край